

לְדִין. ¹³⁶ אַבְל לְמַעְלָה [פְּאָרִיד] הַכֵּל רַחֲמִים וְדַאי. ¹³⁷ בֵּא וְרָאָה, מוֹשְׁנֵי נִקְבִים אֱלֹהִים מְזֻמָּן לְנֹשֵׁב הַרוּחַ שֶׁל חֲכֻמָּה עַל שְׁנֵי הַמְּשִׁיחִים, ¹³⁸ אֶחָד [מב"ד] מְנַקֵּב אֶחָד וְאֶחָד [מב"י] מְנַקֵּב אֶחָד, כְּרִי לְעוֹרֵר אוֹתָם [אֵת שְׁנֵי הַמְּשִׁיחִים] בְּמַעֲשֵׂיהֶם, בְּאוֹתוֹ אֲפֹן שְׁלֹמַעְלָה. שְׁהָרִי בְּזִמָּן הַהוּא יִהְיֶה הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן כְּמוֹ הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְגַמְרִי. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

אנון, חד רחמי וחד דינא. אבֵּל לְעֵלָא פִּלְא רַחֲמֵי וְדַאי. תָּא חֲזִי מַתְרִין נִיקְבִין אֲלִין זְמִין לְנֹשֵׁב רוּחָא דְחֲכֻמָּתָא עַל תְּרִין מְשִׁיחִין, חַד מְנוּקְבָא חַד וְחַד מְנוּקְבָא חַד, בְּגִין לְאַחְעָרָא לְהוּ בְּעוֹבְדֵיהוּ פְּגוּנָא דְלְעֵלָא. דְּהָא בְּהֵוּא זְמָנָא יִשְׁתַּפַּח עֲלֵמָא תַּתְּאָה פְּגוּנָא דְעֲלֵמָא עֲלָאָה לְגַמְרִי. זְכָאָה חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל.

ליל י"א בניסן

פְּתַח וְאָמַר, הָרִי עֲכָשׁוּ צְרִיד כְּאִן לְתַמְנֵן תַּקְוִין תְּזַקֵּן הָעֲלִיּוֹן, הַנְּכַבֵּד שְׁבָכֵל הַנְּכַבְדִּים, שְׁבוּ תְלוּיִים כֹּל פּוֹדוֹת הָעוֹלָם. קוּמוּ רֵאשֵׁי הַיְשִׁיבָה, הַתְּפוּנְגוּ לְתַמְנֵן תַּקְוִין הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, כְּמוֹ שְׂרָאוּי. תְּזַקֵּן הָעֲלִיּוֹן הַנְּכַבֵּד, שְׁמַמְנוּ נְכַנְעִים הַכֵּל, וּמְלַפְנוּ גִשְׁפָּרִים כֹּל פּוֹחוֹת הַטְּמָאָה. ¹³⁹

פְּתַח וְאָמַר הָא הַשְׁתָּא אֲצִטְרִיד הַכָּא לְאַתְקַנָּא תְּקוּנָא דְדִיקְנָא עֲלָאָה נְקִירָא דְכָל נְקִירִין דְּבַה תְּלִין כֹּל רִזִין דְעֲלֵמָא. קוּמוּ מְאִרֵי מְתִיבְתָּא, אֲזַדְמְנוּ לְאַתְקַנָּא תְּקוּנָא עֲלָאָה דָּא פְּדָקָא יְאוּת. דִּיקְנָא עֲלָאָה נְקִירָא דְמַנְהַ מְתַפְסָפֵן פִּלְא וּלְקַמָּה מְתַבְרֵן כֹּל סְטִרִין מְסַאָבִין.

תְּקוּוֹן שֶׁל תְּזַקֵּן הַנְּכַבֵּד הַזֶּה, בְּשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנִים עֲלִיּוֹנִים תְּזַקֵּן, שְׁכַּאן תְּלוּי כֹּל הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן, שְׁנַאֲמַר עֲלִיּוֹנִים: ¹⁴⁰

תְּקוּנָא דְדִיקְנָא נְקִירָא דָּא, בְּתַלְיִסַר תְּקוּנִין עֲלֵאִין אַתְתַּקֵּן, דְּהַכָּא תְּלֵיא כֹּל נְקִירָא עֲלָאָה, דְּאַתְמַר בַּה (תַּהֲלִים קִלְג ב)

136. עי' באד"ז רצד, ע"א, שמחד אש אוכלת אש, ומחד עשן, ובספרא דרב המנונא מובא, מחד עשן ואש, ומחד נייעא ורווחא טבא, וסיים, "ושפיר קאמר"; אולם באד"ר קלח, ע"א, ובזוטא רפט, ע"א, סתר דלא כרב המנונא, ויש מבארים שתלוי בזמנים.

137. אד"ר קל, רע"ב, חוטמא דעתיקא קדישא, מחד נקב חיים, ומחד נקב חיים דחיים.

138. עיי"ש, אולם שם מדובר רק על המשיח, ולא על שני משיחין.

139. עי' קל"ח פתח קח, שהדיקנא גורמת הכנעה לסט"א; אדיר במרום ח"ב עמ' יד.

140. באד"ר קלב, ע"ב.

בְּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַזְּקָן
 זָקֵן אֶהְרֵן וְכוּ'. [שְׁיֹרֵד עַל פִּי מִדּוֹתָיו]
 (תְּהִלִּים קלג.ב).¹⁴¹ שְׁהָרִי כֶּךָ הַשְּׁתַלְשֵׁל
 הָאוֹר מִמְדַרְגָּה לְמַדְרָגָה. בַּהֲתַחֲלָה,
 בְּאַרְבָּעָה [תִּיקוּנִים] רֵאשׁוֹנִים,¹⁴² מִשֶּׁם
 בְּשֶׁמוֹנֶה [תִּיקוּנִים] אַחֲרֵים.¹⁴³ וְזֶה סוּד:
 הַזְּקָן, זָקֵן אֶהְרֵן,¹⁴⁴ מִשֶּׁם [מִשְׁתַּלְשֵׁל
 הָאוֹר] לְמוֹל הַתַּחְתּוֹן הַהוּא [מוֹל י"ג:
 וְנִקְה] שְׁפוּלָל [כָּל הַתִּיקוּנִים] כָּלֵם
 כְּאַחַר,¹⁴⁵ וְזֶה [הַשְּׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה]: שְׁיֹרֵד
 עַל פִּי מִדּוֹתָיו (שֶׁם, שֶׁם, שֶׁם). בֵּא וְרֵאֵה,
 כֶּךָ הַזְּקָן תּוֹה גִּתְקֵן בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה
 [תִּיקוּנִים], בְּסוּד שְׁלֹשׁ הַיּוֹ"ת וְאַחַד
 שְׁפוּלָל אוֹתָם, בְּסוּד שֶׁל הַסְּדוּר הָעֲלִיּוֹן
 וְדֹא. בְּרֵאשׁוֹנָה [יּוֹצְאִים] אֲרֵבַע
 [תִּיקוּנִים] מְסוּד שֶׁל הַיּוֹ"ה אַחַת. מִשֶּׁם
 שְׁתֵּים [הַיּוֹ"ת] אַחֲרוֹת יּוֹצְאוֹת, וְהֵם
 [כְּנֶגֶד] שְׁמוֹנֶה [תִּיקוּנִים]. אַחַר כֶּךָ
 [יּוֹצְאוֹת] [הַיּוֹ"ה] אַחַת וְהִיא כָּלֵלוֹת שֶׁל
 כָּלֵם, וְזֶה [כְּנֶגֶד הַתְּקוּן] הַשְּׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה.
 וּמִשֶּׁם לְמַטָּה מִתַּחֲלָקִים הַכָּל כְּמוֹ
 שְׂרָאוּי.¹⁴⁶

בְּשֶׁמֶן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַזְּקָן
 זָקֵן אֶהְרֵן וְכוּ'. דְּהָא הָכִי אֲתַגְלַגַּל נְהִירו
 מִדְרָגָא לְדְרָגָא. בְּד' קְדָמָאִין בְּקְדָמִיתָא.
 מִתְּמָן בְּח' אַחֲרֵינִין. וְרִזָּא דָּא הַזְּקָן זָקֵן
 אֶהְרֵן. מִתְּמָן לְהַהוּא מְזֵלָא תַתָּאָה דְּכָלִּיל
 כְּלָהוּ כְּחֵדָא, וְדָא שְׁיֹרֵד עַל פִּי מִדּוֹתָיו.
 תָּא חֲזִי הָכִי דִיקְנָא דָּא בְּתַלְסָר אֲתַתְּקֵן,
 בְּרִזָּא דְתַלַּת הַוּי"ן וְחַד דְּכָלִּיל לוֹן,
 בְּרִזָּא דְסְדוּרָא עֲלָאָה וְדֹאִי. ד' בְּקְדָמִיתָא
 מְרִזָּא דְהַוּי"ה חֵדָא. מִתְּמָן תְּרִין אַחֲרֵינִין
 נְפָקִין וְאַנּוּן תְּמַנְיָא. לְכַתֵּר חַד כְּלָלָא
 דְּכָלָא, וְדָא תַלְסָר. וּמִתְּמָן לְתַתָּא
 אֲתַפְרָשֵׁן כָּלָא בְּדָקָא יָאוּת.

141. עי' אד"ז רפ"ט ע"ב, תלת עשר נביעין דמשחא, שמן, דרבותא טבא; עי' גזי רמח"ל, פנות המרכבה, פינה רביעית ד'ה: "בהיות הגבורה שלה שולטת", עמ' שלב.
142. עי' שער הכוונות דרוש א' בענין ויעבור, ד"ה דע, מג, ע"א, דארבע התיקונים הראשונים קיבלו הארה הצריכה להם מהתחלה.
143. שנקראים זקן כה"ג, שצריכים הארה כל הזמן, ישנם י"ג תיקוני דיקנא, והחלוקה הראשונה היא ארבע שמונה, ואחד (מזל תחתון כנגד הנוקבא). ועי' אדיר, עמ' ריט: "ותדע שזה הענין (וכו') היו ד' בתחילה וא' בסוף הכל".
144. רמז לכה"ג המשמש בשמונה בגדים, ובשמונה יורדת הארה על הזקן.
145. עי' באד"ר קל"ד ע"ב, ד"ה תקונא דתליסר; קל"ח פתח קיא; אדיר במרום ח"א: "וצריך שתדע עוד כי מזל ונקה, הגם שאמרנו שהוא בסוד רדל"א, והוא סוד נוקבא...", אוצרות רמח"ל עמ' סא, ד"ה: "שבת היום לה" - נוקבא נקשרת בג' אבות".
146. עי' קל"ח, פ"קיד. ועי' גם בספרא דצניעותא, זהר תרומה ח"ב, קעז, ע"א, ססדר שם תיקוני הדיקנא באופן קצר, כעין כאן.

[י"ג תקוני דיקנא]

התקון הראשון – מתחילות שערות
לצאת, יוצאות תחת פתח האזנים מצד
זה ומצד זה.¹⁴⁷

תקונא קדמא שרין שערי נפקין
תחות (דיקנא) [פתחא דאודנין] מהאי
ומהאי סטרא.

התקון השני – שערות סוכבות על
הפה, מראש אחד לראש אחר.¹⁴⁸

תקונא תננא סחרן שערי על פומא
מרישא חדא לרישא חדא.

התקון השלישי – שערות מתפצלות
תחת החטם עד הפה.¹⁴⁹

תקונא תליתאה אתפסקן שערי תחות
חוטמא עד פומא.

התקון הרביעי – שערות סוכבות תחת
הפה, מראש אחד לראש אחר.

תקונא רביעאה סחרן שערי תחות
פומא מרישא חדא לרישא חדא.

התקון החמישי – שערות מתפצלות
תחת הפה, כנגד אותו ארח אחר
שנאמר [בתקון השלישי].¹⁵⁰

תקונא חמישאה אתפסקן שערי תחות
[פומא] (חוטמא) לקבל ההוא ארחא
אחרינא דאתמר.

התקון השישי – שערות עולות ומכסות
את הפנים לכאן ולכאן כמו שראוי.

תקונא שתיתאה סלקין שערי וחספין
על אנפין הכא והכא פדקא יאות.

התקון השביעי – שערות נפסקות
וגראים שני תפוחים [פגוים משערות].

תקונא שביעאה אתפסקן שערי
ואתחזין תרין תפוחין.

147. כנגד שתי הפאות לימין ושמאל. עי' פח"ד סי' יד, שערי רמח"ל, עמ' קנא; עיי"ש כללי חכמת האמת עמ' שלז.

148. עי' פח"ד שם. "תיקון ב': שערות השפה העליונה".

149. עי' פח"ד שם: "תיקון ג': אורח שתחת החוטם פנוי משערות". "אורח" כעין דרך ושביל בשערות.

150. שם, "תי' ה': אורח שתחת הפה כנגד אותו שתחת החוטם". עי' מבוא שערים ש"ג, ח"ב, פ"א, כ"ז ע"ג, בהערת הצמח, ובציוני הגוב"י אות ב'.

תקונא תמינא נחמן שְעָרֵי בְשָׁקוּלָא חתקון השמיני – יורדות שְעָרוֹת בְּאִפְן שְׁוֹה, ¹⁵¹ עד טבור הלב. ¹⁵²

תקונא תשינא נפקין שְעָרֵי בֵּין אֲנֹן עלאי לתתאי בְּשָׁקוּלָא חָדָא. חתקון התשיעי – שְעָרוֹת יוצאות בין אותן [השְעָרוֹת] העליונות [שְבִשְׁטַח העליון של חקון] לתחתונות בְּאִפְן שְׁוֹה, ¹⁵³

תקונא עשיראה נפקין שְעָרֵי דְחַפְיָן תחות גרון. חתקון העשירי – יוצאות שְעָרוֹת שְׁמַכְסוֹת תחת הגרון.

תקונא חדסר שְעָרֵי בְּלֵהוּ תְלִין בְּשָׁקוּלָא חָדָא וְלֹא נִפְקִין דָּא מִן דָּא. חתקון האחד עשר – השְעָרוֹת כּוֹלֵן תְלויות בְּאִפְן שְׁוֹה וְלֹא יוצאות זו מזו.

תקונא תריסר פומא אתפני מכל סטרין דאתפסקן שְעָרֵי סְחַרְנָהָא. חתקון השנים עשר – הָפָה פְּנֵי מְכָל הַצְדִּים, [היות] שְׁנַפְסוֹת השְעָרוֹת סְבִיבֵי.

תקונא תליסר אלין שְעָרֵי דְנַחְתִּין לתתא בְּשָׁקוּלָא עַד טְבוּרָא. חתקון השלש עשר – אלו השְעָרוֹת שְׁיֹרְדוֹת לְמַטָּה בְּאִפְן שְׁוֹה עַד הַטְּבוּר. ¹⁵⁴

151. דהיינו, בלי חלוקה ימין ושמאל; עי' אד"ר קלא, ע"ב: תיק' תמינא, עי' מבר"ש שם: עי' פח"ד עמ' קנא, ושם: "תיקון ח', שטח העליון של הזקן היורד ומגיע עד הטיבור, והוא מזל נוצר".

152. כך הלשון באד"ר קל, סע"ב: "דיקנא דהיא תלייא בשערוי עד טבורא דלבא". וכן גם הלשון בעץ חיים שער יג, פ"ה ד"ה הנה א"א, ח"א, סג, רע"ג: "בחינת שערות מגיעין עד טבורא דלבא". וכן בשער הפסוקים, יג, ע"ג, תחילת פרשת תולדות ד"ה הענין זה: "השמיני והי"ג הם ארוכים ומתפשטים עד טבורא דלבא דאריך". אולם באד"ר קל"א ע"א ד"ה תיקונא תמינא, כתוב: "עד טבורא", והיינו הטבור הרגיל, ולא טבור הלב. וכן רבינו בפתחי חכמה ודעת שם, כתב, ששערות אלו ארוכים ונמשכים עד טבורא דאריך שהוא חצי תפארת; וכן בעץ חיים שער י"ג פ"ט ס"ו ע"ג, כתוב: "אלו השערות ארוכות עד הטבור של", והנה יישוב לכל הנ"ל נמצא בשער מאמרי רשב"י (דפ"ח ל, סע"ד): "והנה התיקון השמיני אינו מגיע לטיבור כי אם לפעמים, וזה מה שאמרו באידרא קלא: וכד האי מזלא תליא בשיקולא עד טבורא, אבל עיקר עד הלב בלבד וכו'" עיי"ש. ורבינו ג"כ נקט פעם כך ופעם כך בתי' י"ג, להורות על זה; עי' שיטת הגר"א [עד טבור הלב], סידור הגר"א, שער נפתלי.

153. השערות שבעובי הזקן, והן קצרות יותר, מבר"ש שם.

154. עי' שם בפח"ד: "תיקון יג: שטח התחתון (של הזקן) היורד עם העליון עד הטיבור - מזל ונקה".

בֵּא וְרֵא, הַזְּקֵן הַנִּכְבָּד הַזֶּה, וְדַאי, כֹּל
הָאֲרָה וְכָל הַבְּרָכוֹת תְּלוּיִם מִמֶּנּוּ,
וְיוֹצֵאִים בְּסִדּוּר שְׁלָם.

תָּא חֲזִי דִיקְנָא יְקִירָא דָּא וְדַאי כֹּל נְהִירו
וְכָל בְּרַכָּאן מִנְה תְּלִין וְנִפְקִין בְּסִדּוּרָא
שְׁלָם.

הַתְּקוּן הַרְאִישׁוֹן - אֵל, מִי אֵל כְּמוֹד
(מִיכָה ז', יח.)¹⁵⁵ ל"א [שְׁלָשִׁים וְאַחַד]
קוֹצִים חֲזָקִים,¹⁵⁶ יוֹצֵאִים מִתַּחַת פֶּתַח
הָאֲזוּנִים. שְׁאֲזוּנִים עוֹמְדִים לְהַעֲלוֹת
הַדְּבָרִים לְמַעַלָּה לְבִפְנֵי, וְלֹא נוֹדְעוּ
[עֵינֵינָם]. אֲבָל מִמָּה שֶׁעָלָה לְמַעַלָּה יוֹרֵד
אֲחֵר כֶּד לְמַטָּה. וְהַכֵּל תְּקֵן בְּתִקּוּן שְׁלָם.

תְּקוּנָא קְדָמָאָה אֵל (מִיכָה ז' יח). מִי אֵל
כְּמוֹד. ל"א קוֹצִין תְּקִיפִין נִפְקִין מִתַּחַת
פֶּתַח דָּא וְדִנִּין. דָּא וְדִנִּין קִימִין לְאֵעֲלָאָה
מִלִּין לְעֲלָא לְגוּ, וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעֵן. אֲבָל
מִמָּאי דְסָלִיק לְעֲלָא נְחִית לְבַתָּר לְתַתָּא.
וְכֹלָא אֲתַתְּקֵן בְּתִקּוּנָא שְׁלָם.

הַתְּקוּן הַרְאִישׁוֹן הַזֶּה, שְׁלֹשָׁה א"ל¹⁵⁷

תְּקוּנָא קְדָמָאָה דָּא תְּלַת אֵל קִימִין תְּקֵן

155. עי' אד"ר קלא, ע"ב, ועי' מבר"ש עז, ע"ד, ד"ה: ואחר שנתבאר. אמנם, מהקטע הזה מתחיל רבינו לפרש תיקוני הדיקנא בדרך ההנהגה, עי' פח"ד עמ' רכב-רכז.

156. אד"ר קלב, ע"א, ד"ה תיקונא קדמאה.

157. עי' הערה הבאה [א"ל שב"ויעבור" מתחלק לג': אל שד"י, אל יהו"ה, אל אדנ"י]; עי' אגרות עמ' גדנה, אגרת רמח"ל לרבו, על ענין ג' א"ל כאן: "והנה עתה ארשום לו איזה דבר קטן באדרא וממנו יראה כי כל מה שנאמר בה חידוש הוא, מה שאינו מתגלה בדברי הרשב"י ע"ה, הגם כי אפשר שיהיה רמוז בדבריו בהעלם, ז"ל האדרא:

"תיקונא קדמאה דא תלת אל קיימין תמן והא אתמר, דבהו משתרשן תלת עלמין כו". הנה באומרו "והא אתמר", יראה כי רומז למה שבא באדרא דרשב"י, ועל כן לא יאריך כאן. ולא אמר חילוקי "התלת עלמין" כמו שאמר רשב"י, רק מה שהוא מפרש הוא: מה ענין לג' אלה בכאן? כי גם שיאמר רשב"י ע"ה שהם סוד בלע יובב חושם דאתבסמו, אך עדיין נשאר להבין: למה יהיו בכאן? ואם להכניע הס"א, כמו שנראה מדברי האר"י זלה"ה - הלא כבר יש התיקון: "לאלפים" לזה. ועוד: למה יהיה זה תיקון ראשון?

אמנם סוד הענין הוא: הדיקנא היא דוקא סוד ההנהגה. וזה נזכר גם באדרא החילוק שיש בין השערות של הראש ובין שערות הדיקנא, כי לכל, פעולה בפ"ע. והנה סוד ההנהגה מתחלת בתלת רישין שהם סוד חג"ת דעתיק. כי הת"ת הוא בקרומא דאוריא שבין הכתר והחכמה, וסודם חד"ר. וכל זה הוא ענין המשפיע. אח"כ יש שרש המקבל, והוא ברישא דל"א. וכנגד זה יש בכל ראש ג' היות וחד דכליל לון. וזה הענין מתפשט אח"כ לאור"א ודעת. ומשם לחב"ד דל"א, והתפשטותם בחג"ת נה"י. אח"כ יוצא המקבל הנשרש בהויה הכוללת והיא מלכות, וזה סדר ההנהגה באמת. והנה הדיקנא בעבור זה היא י"ג תיקונים, בסוד ג' היות וחד דכליל לון, והוא סוד ההנהגה כ"ש. אך כל ה"ב הם סוד המשפיע, והם הג' היות, ולכן נכללים כולם במזל נוצר. אח"כ יש מזל ונקא שהוא סוד המקבל יוצא מן ההויה הכוללת. ונמצא כללות הדיקנא בתרין מזלין [נוצר ונקא]. אך לכל תיקון נמצא פעולה בפ"ע בהנהגה, כמ"ש מפורש באדרא.

אמנם צ"ל, כי ענין המ"ק היה ההזמנה הראשונה שניתנה לכל ההנהגה, ובשבירתם נחלפה צורה הראשונה לאחרת. ואח"כ נרכבו הרכבות שונות מן המלכים האלה, עד שהכל יצא מהם, בין הספירות בהנהגה, בין

גמזאים שם,¹⁵⁸ והרי נאמר, שבהן
 משתרשים שלשה עולמות,¹⁵⁹ אבל כאן
 [יש] סוד עליון, שהרי כל הדברים של
 העולם יצאו מתוך הברור של המלכים
 הקדמונים [מ"ק], ודאי.¹⁶⁰ וכללות כלם,
 הם שלשה: בלע יובב חושם (ע"פ
 בראשית לו, לב-לד), שהרי השאר
 [המלכים] לא נתקנו,¹⁶¹ ומה שיצא
 משם [פלומר, הברורים שיצאו משאר
 המלכים], הכל נכלל כאן באלו
 השלשה, ולא עולים בשם אחר, אלא
 שבהם פלולים [כלם] ודאי. ובזמן
 שמתחיל האור לצאת, אז הכל נכלל
 בשלשה [המלכים] האלו, שהם כלל
 של הכל שבפנים ושפחוץ. וסטרין
 אחרנין נכפים תחתיהם,¹⁶² לעמוד
 במקומם למטה, והכל תקן בתקון שלם.

בא וראה, מה בין השערות של הראש
 לשערות של הזקן. אלא אלו [של הזקן]

והא אתמר, דבהו משתרשן תלת עלמין.
 אבל הכא רזא עלאה. דהא בלהו מלין
 דעלמא מגו ברירו דמלכי קדמאי נפק
 ודאי. וכללא דכלא תלת אנון, בלע יובב
 חושם. דהא שאר לא אתתקנו. ומאי
 דנפיק מתמן, כלא אתפליל הכא באלין
 תלת, ולא סלקין בשמא אחרא, אלא
 בהו בלין ודאי. ובזמנא דשרי נהירו
 לנפקא, פדין כלא בתלת אלין אתפליל,
 דאנון כללא דכלא דלגו ודלבר. וסטרין
 אחרנין אתפפין תחתיהו למיקם
 בתחומיהו לתתא, וכלא אתתקן בתקונא
 שלים.

תא חזי מה בין שיערי דרישא לשיערי
 דדיקנא. אלא אלין קשין ואלין רכיכין.

המלאכים, בין הנשמות, בין הגשמים בנבראים. כי מהם לבד נרכב הכל. ושרש המ"ק, ג': בלע יובב חושם,
 שהאחרים נכללים במ. וכל זה מתקבץ בקיבוץ א' בתיקון הא', שהוא הפעולה הראשונה בהנהגה. והיא כללות
 כל המציאות, שרש וענף, ונכלל באלה הג' א"ל והם מתחלקים לפי הסדר שנחלקים. אמנם בהיות שגם הס"א
 הולכת אחרי סדר המציאות, בסוד "גם את זה לעומת זה", על כן נשרש הכל שם, והיא נכנעת אחר השרש,
 שהשרש גורם לה להיותה משועבדת תחת הקדושה, בסוד סדר הבריאה. אך סדר הג' עולמות שאומר האר"י
 זלה"ה הם בסוד הדרגת שרש הקליפה, ובם היא נכנעת.
 ...והנה הראיתי לכת מעט מזעיר מדרך האידרא, וכן יראה שבכל שאר התיקונים מפרש פעולתן לפי סדר
 ההנהגה".

158. עי' פח"ד סי' פו, שער' עמ' רכב, שהם: אל שד"י, אל הו"ה, ואל אדנ"י.

159. עי' באד"ר קל"ב ע"א, ועי' בכללי חכמת האמת סי' סד, שער' עמ' שלט, ובמבר"ש ש"ג, ח"ב, פ"טו, כט, ע"ב.

160. עי' פח"ד, שערי רמח"ל עמ' קנב: "ותדע שכל הדברים שנבראו, כולם מן המ"ק יצאו..." עי' לעיל הערה 157,
 בסופה.

161. עי' אד"ר קלה, רע"ב, "מנהון אתבסמו, [השלשה], ומנהון לא אתבסמו".

162. עי' קל"ח פתח קח.

קְשׁוּת וְאֵלּוּ [שֶׁל הָרֵאשׁ] רְכוּת. ¹⁶³ שְׁהֲרֵי אֵלּוּ [שֶׁל הַזְּקוּן] עוֹמְדִים לְשִׁבְר טְמֵאוֹת מְלַפְנֵיהֶם, מִה שְׁאִין בֵּן הָאֲחֵרוֹת. וְזֶה סוּד, הַשְּׁעָרוֹת שֶׁל הָרֵאשׁ עוֹמְדוֹת לְהַמְשִׁיךְ אֹרֶחַ הַחֲכָמָה ¹⁶⁴ לְמוֹ שְׁרָאוּי לְתַקֵּן אוֹתוֹ. אֲבָל שְׁעָרוֹת הַזְּקוּן הֵן עוֹמְדוֹת לְהוֹרִיד אֹרֶחַ וּמִזוֹן שֶׁל הַכֹּל. ¹⁶⁵ לְפִיכֵךְ בְּאֵן [בְּזִקוּן, הַשְּׁעָרוֹת] צְרִיכוֹת לְהִתְחַזֵּק [שִׁיחִיו קְשׁוּת], וְאֵלּוּ עוֹמְדוֹת לְכַפּוֹת אֶת כָּל אוֹתָן טְמֵאוֹת וְדָאֵי. וְכָל הַשְּׁעָרוֹת [שֶׁל הָרֵאשׁ וְשֶׁל הַזְּקוּן] יוֹצְאוֹת מִתּוֹךְ הַמּוֹחַ מְבַרְרֵר שְׁנִבְרָרוּ שָׁם, ¹⁶⁶ וּבְהֶם זוֹרֵם [וּמְתַגַּלָּה] אֹרֶחַ הַמּוֹחַ מִבְּפָנִים.

בֵּא וְרֵאחַ, בְּשַׁעָה שְׁאוּר שֶׁל אֵלּוּ [שְׁעָרוֹת הַזְּקוּן] יוֹרֵד לְמַטָּה [לְעוֹרֵר אֲנִיפִין], הַכֹּל לְמַטָּה גַם בֵּן נִתְקוּן. וְזֶה סוּד, שְׁלִמְטָה אֵינָם אֵלּא תְשַׁעָה תְקוּנִים, ¹⁶⁷ וּכְאֲשֶׁר מְאִירוֹת הַמְדַרְגּוֹת בְּתַקּוּן, נַעֲשׂוּ שְׁלִשְׁר עֶשֶׂר [תְּקוּנִים

דְּהָא אֵלּוּן קְיָמִין לְתַבְרָא מְסַאֲבִין מְקַמְיָהוּ, מַה דְּלָאו הָכִי אֲנִינְ אֲחֵרְנִין. וְרָזָא דָּא שְׁעָרֵי דְרִישָׁא קְיָמִין לְאִמְשָׁכָא נְהִירוֹ דְּחֲכָמָתָא לְגַבֵּי מֵאֵן דְּאִתְחַזִּי לְאִתְקַנָּא לֵה. אֲבָל שְׁעָרִין דְּדִיקְנָא אֲנִינְ קְיָמִין לְנַחֲתָא נְהִירוֹ וּמִזוֹנָא דְכֻלָּא. בְּגִין כִּף הָכָא אֲצַטְרִיךְ לְאִתְקַפָּא. וְאֵלּוּן קְיָמִין לְאִכְפָּיָא לְכָל אֲנִינְ מְסַאֲבִין וְדָאֵי. וְכֻלְהוֹ שְׁעָרֵי מְגוֹ מִחָא נְפָקִין מְבַרְרֵרֵי דְאִתְבְּרִיר תַּמָּן, וּבְהוֹ רְהִיט נְהִירוֹ דְּמִחָא מְלָגוּ.

תָּא חֲזִי בְּשַׁעָתָא דְנְהוֹרָא דְאֵלּוּן נְחִית לְתַמָּא, כֻּלָּא לְתַמָּא נְמִי אִתְתַּקֵּן. וְרָזָא דָּא לְתַמָּא לָאו אֲנִינְ אֵלּא ט' תְּקוּנִין. וְכַד נְהִרְן דְּרִגִין בְּתַקּוּנָא אִתְעַבְּדוּ י"ג, וְי"ג

163. עיי"ש קה: "שערות הראש הם מתגלים מקדושת המוח עצמו כמו שהיא בו. אך הדיקנא עשויה להשתלשל בה האורות בהדרגה, לרדת עד ה"א... וזהו הטעם שמדרגותיה נמנות בדרך פרטי". אדיר במרום ושם: "שערות הדיקנא שהם דינים תקיפין... הם שולטים על כל שאר הדינים ומבסמין אותם כי כל הכפיית הדינין אינן אלא בשרשם... לכפות הס"א המבקשת להתגבר בקיטרוגיה".

164. עיי' בקל"ח שם, ובאד"ר קכט ע"א: "ובכל נימא ונימא אית מבוועא. דנפיק ממחא סתימאה".

165. קל"ח שם, ועיי' לקמן, ד"ה תיקונא חדסר.

166. עיי' כללי חכמת האמת, ס' סא, שער' עמ' שלח, ו"ג תיקוני הדיקנא הם בירורים שנבררו מהמלכים הראשונים [שנשברו], ונתקנו שם. ולכן אמרו: שיצאו השערות ממותרי מוחא, והבירור, נעשה במוח היינו במחשבה.

167. עיי' באד"ר קלט, ע"א, תנא כשירור מדיקנא דעתיק לדיקנא דז"א, תוקן הזקן של ז"א ט' תיקונים. וטעם הדבר, כי זקן של עתיק הוא בסוד חד"ר, שכל אחד הוא הוי"ה, והם ו"ב ואחד שכולל, ואילו בז"א אין חסדים, אלא רק דין ורחמים, והם שני הויות, ואחד שכולל, ולכן הם ט' כמו שיתבאר לקמן, ועיי' שער הכוונות עיני ויעבור, דרוש א', מג, ע"ב, ד"ה ונחזור; ועוד עיי' לקמן הערות 264-265.

בזעיר אנפין¹⁶⁸, ושלשה עשר [תקונים] אלו [של ארד] מאירים בהן. ואז הכל קים בתקון שלם, והדין מתמתק וכוחות הדין מסתלקים. לפיכך בזמן שמתגלים, כל כוחות הטמאה נשפדים, ואין [מי] שיכול לעמוד לפניהם.

קום הרועה הנאמן, תקן תקון תוקן הנכבד הנה כמו שראוי.

קם הרועה הנאמן, פתח ואמר, ודאי תקון תוקן הנכבד נודע כמו שראוי.

התקון השני - זה: נושא עון (מיכה שם, שם)¹⁶⁹ כאן שכ"ה יהו"ה,¹⁷⁰ והכל בסוד עליון תלוי. שהרי בשעה שהאור יוצא, נתקן מתקון לתקון, עד שגשלים בשלמות כמו שראוי. ובתקון הראשון התעורר הדבר בכללות של הכל [דהינו, שנמתקו שלשה מלכים ראשונים, שהם כללות כל המלכים]. ובתקון השני [הזה], בו נמצא התקון של אלה הש"ך דינים, שהם חמש פעמים די"ן [כמנין ש"ך], שמהם [יצאו]

אלין נהרין בהו. פדין קימא כלא בתקונא שלים ודינא אתבסם ומארי דינא מתעברין. בגין כך בזמנא דאתגלין, פלהו סטרין מסאבין מתברין, ולית דיכיל למיקם קמיהו.

קום רעיא מהימנא אתקין תקונא דדיקנא יקירא דא פדקא יאות.

קם רעיא מהימנא פתח ואמר, ודאי תקונא דדיקנא יקירא אשתמודע פדקא יאות.

תקונא תנינא דא נשא עון. הכא שכ"ה יהו"ה, וכלא ברזא עלאה תליא. דהא בשעתא דנהירו נפיק, אתתקן מתקונא לתקונא, עד דאשתלים בשלימו פדקא יאות. ובתקונא קדמאה אתער מלה, פללא דכלא. תקונא תנינא בה קאים תקונא דאנון ש"ך דינין, דאנון ה'

168. שנוספת לו הו"ה של חסד, עי' פח"ד סי' פד, וזה ע"י מיתוק דאריך.

169. הנה קודם התיקון היו המלכים בבחי' ש"ך ניצוצין, ענין הש"ך דינים, עי' כללי חכמת האמת, שע"ר עמ' שכה: "שאלו הניצוצות שיצאו מן הבוצינא דקרונינא נתפזרו לש"ך, הם סוד הז' מלכין שנשברו, שבהם נמצאו ש"ך ניצוצות"; עי' אוצרות חיים כט, ע"ד, ד"ה ודע, ואלו הש"ך הנזכרים בזהר פקודי רנד, ע"ב; ועי' מבז"ש ו, ע"ג, דז' פעמים אד"ם בגי' שט"ו, ושרשם ה' דבינה, הרי ש"ך, ובזמן התיקון הם שכ"ה; עי' אד"ר קלב, ע"ב, וזה בהתחברות ה' גבורות עם הש"ך שהם ה' שמות אה"ה נעשים ה' פעמים אד"ם, שכ"ה, ועי' כללי חכמת האמת סי' מג, שע"ר עמ' שכו.

170. כמנין נש"א, עי' פח"ד סי' פז, עמ' רכג: "נושא עון, נש"א עולה שכ"ה כ"ו, והוא מיתוק הדינים האלה על ידי שם הו"ה."

זְמַנֵּינֵי דִי יָן, דְּמַנְיָהּ ז' אָדָּם בְּקַדְמִיתָא. וְכַד תְּבוּ לְאַתְתְּקָנָא, הֲכִי אַצְטְרִיךְ לְאַתְתְּקָנָא רְזָא דָּא לְאַתְבְּסָמָא דִּינִין בְּדָקָא יָאוּת, בְּגִין דִּיתְפַּשְׁט נְהִירוּ עֲלָאָה בְּאַתְרָהּ כְּמָה דְאַצְטְרִיךְ.

ז' [שבע פעמים] אָדָּם [בְּמַנְיָן שְׁמִי] בְּהַתְחַלָּה [בְּזִמְנֵי יַצִּיאַת הוּ' מַלְכִין קַדְמָאִין]¹⁷¹ וְכַאֲשֶׁר חִזְרוּ לְהַתְקִין¹⁷² כְּדִ צְרִיךְ לְתַקֵּן סוּד זֶה, [דְּהֵינּוּ] לְהַמְתִּיק הַדִּינִים כְּרָאוּי, כְּדִי שְׂתִיפְשֵׁט אֹר עֲלִיּוֹן בְּמִקוּמוֹ כְּמוֹ שְׁצַרִּיךְ.

תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה וְעוּבְרָ עַל פְּשַׁע, דְּאַתְפְּסֶקֶן שְׁעָרֵי, בְּגִין לְמִיּהֵב אֲתֵר לְהֵהוּא רוּחָא דְנִשְׁיב מְגוֹ חוּטְמָא. דְּהָא הֲכִי אַצְטְרִיךְ בְּכָל אֲתֵר דְרוּחָא זְמִין לְנַפְקָא תְּמִין, לְמַשְׁבַּק לֵה אֲתֵר פְּתִיתִי, בְּגִין דִּינָא דְלָא יַעֲבֹב.

הַתְּקוּן הַשְּׁלִישִׁי - וְעוּבְרָ עַל פְּשַׁע (מִיכָה, שֵׁם). שְׁנַחֲלֵקוּ הַשְּׁעָרוֹת, כְּדִי לְתַתּוּ מְקוּם [הָאוּרָח] לְרוּחַ הַהוּא שְׁנוּשֵׁב מִתּוֹךְ הַחֲטָם. שְׁהֲרִי כְּדִ צְרִיךְ לְהִיּוֹת בְּכָל מְקוּם שְׁהָרוּחַ מוֹדְמִין לְצִאת מִשָּׁם, [דְּהֵינּוּ] לְהַשְׁאִיר לוֹ מְקוּם פְּתוּחַ, בְּגִלְלַת הַדִּין [דְּהֵינּוּ הַשְּׁעָרוֹת], שְׁלָא יַעֲבֹב.

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה לְשָׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ. הָא אוּקְמוּהָ לְמִי שְׁמֵשִׁים עֲצָמוּ כְּשִׁירִים (ר"ה יז:). וְאַלִּין שְׁעָרֵי דְנַחֲתִין וְסַחְרִין תַּחֲוֹת פּוּמָא. וְדָא קָאִים בְּגִין רוּחָא דְנַחֲתִית מְגוֹ פּוּמָא. דְּהָא מִתְּמִין נַחֲתִית עַל הַהוּא מְזֻלָּא עֲלָאָה וְדָאִי. וְאַתְפְּרִישׁ

הַתְּקוּן הַרְבִּיעִי - לְשָׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ (מִיכָה, שֵׁם). הִנֵּה [חו"ל] דְּרִשְׁוִי¹⁷³: לְמִי שְׁמֵשִׁים עֲצָמוּ כְּשִׁירִים [בְּדָבָר הַנְּשָׂאָר] (ר"ה יז:ב). וְאַלִּין הַשְּׁעָרוֹת שְׂוִיּוּדוֹת וְסוּבְבוֹת תַּחַת הַפֶּה. וְזֶה [הַתְּקוּן] נִמְצָא בְּגִלְלַת הַרוּחַ הַיּוֹדֶרֶת מִתּוֹךְ הַפֶּה. שְׁהֲרִי מִשָּׁם יוֹרְדֶת עַל הַהוּא מְזֻלָּא הַעֲלִיּוֹן [הַתְּקוּן הַשְּׁמִינִי] וְדָאִי, וְמִתְחַלֵּק

171. ועי' כללי חכמת האמת סי' מ"ב עמ' שכה: "ותדע כי הגבורות שיש באימא הם הבוצינא [דקַרְדִּינוּתָא] שאמרנו, והם ש"ך, כי ה"פ ד"ן עולה ש"ך, ומשם יצאו המלכין, אבל נשאר ש"ו... ומתפשטים ל"פ אד"ם."

172. עי' שם עמ' שכה-שכו "אח"כ בזמן התיקון כשחזרו המלכים למעלה באימא להיתקון, אימא נותנת בהם מ"ן שכוללת חמש גבורות, ומשלימתם לש"ך, כי הם היו במספרם ש"ו, ועתה נשלמו לש"ך, אח"כ נעשים שכי"ה, וזה בהתחבר אר"א, אז אבא נותן לאי' חמש גבורות, ונעשים חסדים לה, ועל ידן אלו הש"ך מתמתקים ונעשים שכי"ה."

173. עי' פח"ד סי' פט: "תיקון רביעי - שערות להגבלת השפע: והנה תחת הפה יש שערות סביב השפה התחתונה, אלא שבאמצע נפסקים, כמ"ש. ופעולות אלה השערות הוא, שלא להניח השפע היוצא מן הפה שירד בלא שום גבול לגמרי. והנה התיקון הזה הוא בפסוק "מי אל כמוך": "לשארית נחלתו", ואחז"ל: "למי שמשים עצמו כשיריים". והענין, כי בהיות אלה השערות שם - הם גורמים שלא יוכלו הכל לקבל השפע בלב גס, אלא צריך שיכנעו מלפני אימת גבורתם, ואז יכלו לקבל. נמצאת למד, שהשערות בכל מקום שהם - הם עשויים להגביל האור; ובמקום שהם נפסקים - יהיה האור מתגלה יותר."

בְּדַרְגוּי. וּבְגִין דָּא אֶצְטְרִיף לְנִטְלָא הֵהוּא
נְהִירוּ בְּאֵלֵין שְׁעָרִין דְּאִיזְדְּמִין לְגַבְהָ. וְכָל
דָּא בְּגִין אַנּוּן דְּמִתְגַּאָן דְּלֵא יִיכְלוּן
לְנִטְלָא מִתְמִין כְּלָל אֶלֵא לְמֵאן דְּאִתְכַּפְּיָא
בְּדַחִילוּ קַמָּה דִּיקְנָא יִקְרִיא דָּא.

בְּמִדְרַגוּתֵי. וּבְגִלּוּל זֶה הַצֶּרֶף לְטוֹל הָאוֹר
הֵהוּא שְׁהוּבֵן לוֹ בְּאֵלוּ שְׁעָרוֹת [שְׁהֵם
דִּין]. וְכָל זֶה בְּגִלּוּל אֵלוּ הַמִּתְגַּאָּם, [פְּדִין]
שְׁלֵא יוּכְלוּ לְטוֹל מִשְׁם כְּלָל. אֲמִנָּם
[יטול] מִי שְׁנִכְנַע בְּיָרְאָה לְפָנֵי הַקּוֹן
הַנִּכְבֵּד הַזֶּה.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה לֹא הֶחְזִיק לְעַד אַפּוּ.
הָכָא נְמִי פְּסָקִין שְׁעָרֵי לְמִיָּהֵב אֶתְר
לְרוּחָא דְפּוּמָא. דְּהָא שְׁעָרֵי צְרִיכִין סְחֹר
פּוּמָא. אֲבָל אֵי לְגַמְרֵי הוּוּ סְחָרָן, הוּוּ
דִּינָא מִתְתַּקַּף יִתִיר. בְּגִין כֶּף לֹא הֶחְזִיק
לְעַד אַפּוּ.

תְּקוּנָא חֲמִישִׁי - לֹא הֶחְזִיק לְעַד אַפּוּ
(מִיכָּה, שָׁם).¹⁷⁴ כָּאֵן גַּם בֵּן נַחֲלָקוֹת
הַשְּׁעָרוֹת [הָאוֹרָה שְׁתַּחַת הַפֶּה], כְּדִי
לְתַתּוּ מְקוּם לְרוּחַ שֶׁל הַפֶּה. שְׁחֵרֵי
הַשְּׁעָרוֹת צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת סְכִיב הַפֶּה
[כְּדִלְעִיל]. אֲבָל אִם הָיוּ לְגַמְרֵי סוּכְבוֹת,
הָיָה הַדִּין מִתְחַזֵּק יוֹתֵר. לְפִיכֶךָ: לֹא
הֶחְזִיק לְעַד אַפּוּ [אַלֵּא גַתֵּן הָאוֹרָח].

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה פִּי חֲפִץ חֶסֶד הוּא.
דָּא וְרַב חֶסֶד (שְׁמוֹת לַד ו'). דְּהָא כְּלָהוּ
תְּקוּנִין אֵלֵין צְרִיכִין וְדֵאֵי כָּל חַד
לְעוּבְדָּה. וּבְקִדְמִיתָא בְּהוּא נְשָׂא עוֹן
אֲתַבְּסָמִין שְׁכ"ה דִּינִין מְרָזָא קִדְמָאָה.
הָכָא מִתְבְּסָמִין אַחֲרָנִין דְּאֲנוּן מְנַצֵּפ"ךְ,
וְאֲנוּן וְרַב חֶסֶד. בְּגִין כֶּן הָכָא שְׁעָרֵי
מִתְפַּשְׁטִין, וְה' חֶסְדִּים נִפְקִין בְּה' פְּאוֹת

תְּקוּנָא חֲמִישִׁי - פִּי חֲפִץ חֶסֶד הוּא
(מִיכָּה, שָׁם). זֶהוּ [שְׁכַתוּב]: וְרַב חֶסֶד
(שְׁמוֹת לַד, ו'). שְׁחֵרֵי כָּל הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה
צְרִיכִים וְדֵאֵי, כָּל אֶחָד לְפִי תְּפָקִידוּ.
וּבְהַתְחַלָּה עַל יְדֵי גּוּשָׁא עוֹן [הַתְּקוּנָא
הַשְּׁנִי] נִמְתְּקוּ שְׁכ"ה דִּינִים, עַל פִּי חֶסֶד
הָרֵאשׁוֹן¹⁷⁵. וְכָאֵן נִמְתְּקִים [דִּינִים]
אַחֲרֵים, שְׁהֵם מְנַצֵּפ"ךְ [כְּמִנְיֵן פ"ר
דִּינִים, כְּנִגְדֵי חֲמִשׁ גְּבוּרוֹת], וְהֵם וְר"ב
חֶס"ד [כְּמִנְיֵן פ"ר]. לְפִיכֶךָ כָּאֵן הַשְּׁעָרוֹת
מִתְפַּשְׁטוֹת [בְּחִמְשָׁה פְּאוֹת הַזְּקוּן],
וְחִמְשָׁה חֶסְדִּים יוֹצֵאִים בְּחֲמִשׁ פְּאוֹת¹⁷⁶

174. עי' שם ס' פח; יין הרקח קלג, ע"א, אות יב.

175. ועי' פחו"ד ס' פז: "הדינים הראשונים של ש"ך הם אותם הדינים של המ"ק, ואותם של מנצפ"ך הם אותם של אחר התיקון".

176. עי' מכות כ, ע"א, וברש"י ד"ה שתיים מכאן.

לְבַסְמָא לְהוּ. וְכִלְיָא אֲתַבְסַם בְּדַקָּא חַזִּי. בְּגִין בְּן חַפְיָן חֲסֵד הוּא.

לְמַתְק אֲוֹתָם. וְהַכֵּל הַמַּתְק כְּרָאוּי. לְפִיכְדִּי: כִּי חַפְיָן חֲסֵד הוּא.

תְּקוּנָא שְׁבִיעָאָה יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ. וְדָא וְאַמְתָּ. דְּהָא הֵכָא תְּלִיא בְּסוּמָא דְּדִינִין וְדָאִי. דְּמַצְחָא קָאִים לְבַסְמָא בְּזַמְנָא דְּאֲתַגְלִיא, וְלֹא תְּדִיר, וּבְזַמְנָא דְּאֲתַגְלִיא כְּלָהוּ דִּינִין מִתְּעַבְרֵן לְגַמְרִי. אֲבָל אֲנַפִּין חִיכִין תְּדִיר וְחֲדָאן תְּדִיר, בְּגִין לְקִימָא בְּסוּמָא דְּדִינִין מָאִי דְּאַצְטְרִיךְ תְּדִיר. וְרִזָּא דָּא (מְשֻׁלִי טז טו) בְּאוּר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים וְכוּ', דְּחַזִּי צְרִיכִין תְּדִיר וְלֹא אֲתַפְסְקוּן. אֲבָל וּרְצוֹנוֹ כְּעַב מְלָקוּשׁ, דָּא רְצוֹן עֲלָאָה, עֵת רְצוֹן דְּאֲתַמַּר. וְדָא כְּעַב מְלָקוּשׁ, כְּמַטְרָא דָּא דְּנַחֲתִית לְזַמְנִין לְאַרְוָאָה עֲלִמִין. וְהֵכָא וְאַמְ"ת, אֲלִין ז' ס"ג, דְּמַנְיָהוּ ז' הֶבְלִין קִימִין לְתַתָּא. וּבְסוּמָא דְּכִלְיָא הֵכָא אֲשַׁתְּכַח וְדָאִי. וְרִזָּא דָּא, הֵכָא נְהִירוֹ דְּחֲכַמְתָּא אֲתַגְלִיא בְּתַקְפָּה, דְּאֲתַמַּר בֵּיה חֲכַמַת אָדָם תְּאִיר פְּנֵיו (קַהֲלַת ח א). בְּגִין כְּךָ בְּסוּמָא תְּלִיא הֵכָא וְדָאִי.

חֲתִיקוֹן הַשְּׁבִיעִי - יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ (מִיכָה, שָׁם). וְזֵה [מַה שְּׁפַתּוּב:] וְאַמְתָּ (שְׁמוֹת שָׁם, שָׁם). שְׁחַרֵי כְּאֵן [בְּגִלּוֹי שְׁנֵי תַפּוּחֵי הַפְּנִים] תְּלוּי מִתּוֹק הַדִּינִים וְדָאִי.¹⁷⁷ שְׁחַמְצָח עוֹמֵד לְמַתְק [רַק] בְּזַמֵּן שְׁמַתְגַּלְיָה וְלֹא תְּמִיד, וּבְזַמְנִים שְׁמַתְגַּלְיָה, כָּל הַדִּינִים, עוֹבְרִים לְגַמְרִי. אֲבָל הַפְּנִים שׁוֹחֲקוֹת תְּמִיד וּשְׁמַחֲוֹת תְּמִיד, כְּדִי לְהַעֲמִיד הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים, מַה שְּׁצַרְדִּי תְּמִיד. וְזֵה סוּד: בְּאוּר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים וְגו' (מְשֻׁלִי טז טו), שְׁחַחִים צְרִיכִים תְּמִיד, וְלֹא נִפְסְקִים. אֲבָל: וּרְצוֹנוֹ כְּעַב מְלָקוּשׁ (שָׁם), זֶה רְצוֹן עֲלִיּוֹן [מִצְחָ], עֵת רְצוֹן (תְּהִלָּם, סְמִיד) שְׁנַתְּבָאָר [בְּתִיקוֹן הַמִּצְחָ]. וְזֵה [שְׁפַתּוּב:] כְּעַב מְלָקוּשׁ, כְּמַמַּר זֶה, שְׁיִוָּרֵד לְפַעְמִים לְהַרְוֹת הָעוֹלָם. וְכֵאֵן וְאַמְ"ת [בְּתִיקוֹן הַשְּׁבִיעִי], אֵלוֹ שְׁבַע [פְּעָמִים] ס"ג [כְּמַנְיָן אַמְ"ת], שְׁמֵהֶם הַשְּׁבַעֲהָ הַהֶבְלִים הָעוֹמְדִים לְמַתָּה.¹⁷⁸ וְהַמְּתַקֵּת כְּלָם נִמְצָאָת כְּאֵן וְדָאִי.¹⁷⁹ וְזֵה סוּד, שְׁכָאן אוּר הַחֲכָמָה מִתְּגַלְיָה בְּתַקְפוֹ, [כְּמוֹ] שְׁנַאמַר בּוּ: חֲכַמַת אָדָם תְּאִיר פְּנֵיו (קַהֲלַת ח, א). לְפִיכְדִּי הַחֲמַתְקָה תְּלוּיָה כְּאֵן וְדָאִי.

תְּקוּנָא תְּמִינָאָה יִכְבֹּשׁ עוֹנוֹתֵינוּ. דָּא נִצְר חֲסֵד (שְׁמוֹת שָׁם ז). דְּחֲסֵד עֲלָאָה

חֲתִיקוֹן הַשְּׁמִינִי - יִכְבּוֹשׁ עוֹנוֹתֵינוּ (מִיכָה, שָׁם). וְזֵה [מַה שְּׁפַתּוּב:] נִצְר

177. עי' פח"ד ס' ז, שכאן "האור מתגלה בכח גדול".

178. עי' ת"ז תי' טז, קד, ע"א; ועי' שער הכוונות, קבלת שבת, דרוש א', דף סה, ע"ב.

179. עי' א"ד ר"ק, ע"ב, ד"ה תי' שביעאה, תיקון זה כולל שש התיקונים הקודמים.

חֶסֶד¹⁸⁰ (שמות שם, ו) שְׁחָד עֲלִיּוֹן יוֹצֵא
וּמִתְפַּשֵּׁט בְּמִדְרָגוֹתָיו, וְנִכְלָל פָּאן וְדָא.
וְכָל הַתְּקוּנִים הָאֵלּוּ בְּזוֹהַ פְּלוּלִים,¹⁸¹
וּמִמֶּנּוּ מִתְפַּשְׁטוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת עַד הַמְּזוּל
הַתְּחִתּוֹן [הַתִּיקוֹן הַשְּׁלִשָּׁה עֶשְׂרִי],¹⁸²
וּמִשֵּׁם לְכֻלָּם שְׁלֵמָה.

הַתְּקוּן הַתְּשִׁיעִי - וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם
כָּל הַטְּאֵתָם (מִיָּבָה, שֵׁם). וְזֶה סוּד עֲלִיּוֹן
לְבַעֲלֵי הַחֲכָמָה. שְׁהִירֵי הַפֶּל צָרִיךְ שִׁיְהִי
לוֹ שְׂרֵשׁ וּמְקוֹר לְמַעְלָה [גַּם לְסִטְרָא
אַחֲרָא],¹⁸³ וְעַל יְדֵי זֶה כָּל בּוֹחוֹת
הַטְּמָאָה נִשְׁבְּרִים תַּחַת צַד הַקְּדוּשָׁה.¹⁸⁴
וּכְאֲשֶׁר הָאוּר מְאִיר מִהַמְּזוּל הָעֲלִיּוֹן
הַהוּא [דְּהִינּוּ הַתְּקוּן הַשְּׁמִינִי, שֶׁהוּא אוֹר
הַכֶּתֶר וְחֶסֶד גְּמוּר], מִדְּנִשְׁבְּרִים פָּאן
מִלְּפָנָיו כָּל הַטְּמָאוֹת. וְאִזּוּ יוֹרֵד
בְּמִדְרָגוֹתָיו פְּרָאִי.

הַתְּקוּן הָעֶשְׂרִי - יוֹרְדוֹת הַשְּׁעָרוֹת
תַּחַת הַגְּרוֹן, וְזֶה: תַּתֵּן אֲמַת לְיַעֲקֹב
(מִיָּבָה, שֵׁם, כ).¹⁸⁵ וְסוּד עֲלִיּוֹן הוּא, שְׁעַל
אֵלּוּ הַשְּׁעָרוֹת כְּתוּב¹⁸⁶: מִפְּנֵי פֶחַד יְהוָה

נִפְיָק וְאִתְּפַשֵּׁט בְּדְרָגוּי, וְכִלְיִל הֶכָּא
וְדָאִי. וְכִלְהוּ תְּקוּנֵינָן אֵלּוּן בְּהַאי כְּלִילָן,
וּמִנֵּה מִתְּפַשְׁטוֹן כְּלֵהוּ בְּרַכְאָן עַד הַהוּא
מְזוּלָא תַּתְּאָה, וּמִתְּמָן לְכִלְהוּ דְלִתְתָא.

תְּקוּנָא תְּשִׁיעָאָה וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם
כָּל הַטְּאֵתָם. וְדָא רְזָא עֲלָאָה לְמֵאֲרֵי
חֲכָמָתָא. דְּהָא פְּלָא אֲצִטְרִיךְ לְמַהוּי לֵה
שְׂרֵשָׁא מְקוֹרָא לְעֵלָא, וּבְדָא כְּלֵהוּ סִטְרִין
מְסַאָבִין מִתְּבְּרִין תַּחוֹת סִטְרֵי קְדִישָׁא.
וְכַד נְהִירוֹ נְהִיר מַהֲהוּא מְזוּלָא עֲלָאָה,
מִיָּד מִתְּבְּרִין הֶכָּא מְקַמֵּה כְּלֵהוּ מְסַאָבִין.
וּכְדִין נַחִית בְּדְרָגוּי כְּדָקָא חֲזִי.

תְּקוּנָא עֶשְׂרִיָּאָה נַחֲתִין שְׁעָרֵי תַּחוֹת
גְּרוֹנָא וְדָא תַּתֵּן אֲמַת לְיַעֲקֹב. רְזָא עֲלָאָה
אִיהוּ, דְּבָאֵלּוּן שְׁעָרֵי כְּתִיב מִפְּנֵי פֶחַד ה'

180. תיקון זה נקרא מזל עליון ויש בו ג' שמות ע"ב כמבואר בעץ חיים שכ"ה, דרוש ב', כלל טו, ח"ב ז ע"ג, חס"ד בגי' ע"ב; עי' בשערי רמח"ל עמ' שמב, ושם כתב שיש הו"ה אחת בסוד ע"ב, וצ"ב.

181. עי' ע"ח ש"ג, פ"ט, ח"א, סו, סע"ב רע"ג; עי' פח"ד סי' פה.

182. שהוא מזל ונקח, עי' פח"ד סוף סי' צא.

183. עי"ש תחילת סי' צא שערי רמח"ל סי' סד עמ' שמב.

184. עי' אדיר, ח"ב, עמ' לח - לט.

185. עי' ע"ח של"א, פ"ה.

186. באד"ר קל"ד ע"א, ד"ה תי' עשיראה, עי' אדיר במרום ח"ב, עמ' טו-יח: "הנה כתוב: מפני פחד ה' ומהדר גאונו בקומו לערוץ הארץ. וזה נאמר על הדיקנא... ועל כן כשתתגלה הדיקנא לשלוט, ולהאיר למטה, אז תנעל השליטה מן הס"א ומן האומות".

ומהדר גאונו וכו' (ישעיה ב' ט). אמאי
 קד? 187 אלא מוקן הנכבד העליון
 מתבוישם כל פוחות המאָה ודאי. בא
 וראָה, פוחות פמאָה אלו צריכים לעמוד
 למטה במקומם [בשולי הנוקבא], ולא
 להתנאות לעלות לשלוט למעלה
 [דהיינו בז"א]. אבל עם כל זה יש זמנים
 שמתחזקים להדבקה, והכל באלו
 שלמטה [דהיינו בז"א ונוקבא]. 188 שהרי
 למעלה [בארץ] פתוב: יהוה אחד ושמו
 אחד (זכריה יד ט). אבל שערות אלו
 שתחת הגרון, עומדות [שם פדי]
 שיתפשט כח של הוקן העליון, בכל
 אותם [הפרצופים] שלמטה [כלומר,
 באבא ואימא, זעיר ונוקבא], שהרי
 מהגרון ולמטה יורדים. לפיכך אלו
 [השערות] התפשטו תחת מזל התחתון
 [תי' י"ג], לתת להם תקף זה ודאי.
 ובזמן שיתעורר הוקן העליון להתכבד
 בעולם, אז שערות אלו יתחזקו לתקן כל
 אלו שתלויים בהן, ועל ידיהם כל
 הסטרין אחרנין הממאים יהיו גשפריים
 ודאי. לפיכך: תתן אמת ליעקב [ז"א].
 שער עכשו: ועד ארגיעה לשון שקר
 (משלי יב ט), [שעכשו] נמצא כח
 לסטרא אחרא. 189 אבל בזמן ההוא: תתן

ומהדר גאונו וכו' (ישעיה ב' ט). אמאי
 הכי? אלא דיקנא יקירא עלאה מינה
 מתפספין פלהו סטרין מסאבין ודאי.
 תא חזי סטרין מסאבין אנון צריכין
 למיקם בדוכתייהו לתתא, ולא לאתגאָה
 לסלקא לשלטאָה לעלא. אבל עכ"ד
 אית זמנין דמתתקפן לאתדבקה, וכלא
 באנון דלתתא. דהא לעלא פתיב ה' אחד
 ושמו אחד (זכריה יד ט). אבל שערין
 אלין דתחות גרונא קימין לאתפשטא
 תקפא דדיקנא עלאה בכלהו אנון
 דלתתא, דהא מגרונא ולתתא נחתין.
 בגין כך אלין תחות מזלא תתאָה
 אתפשטו, למיהב להו תקפא דא ודאי.
 ובזמנא דתתער דיקנא עלאה לאתיקרא
 בעלמא, פדין שערין אלין יתתקפון
 לאתקנא [אצ"ל: לאתקפא] לכל אנון
 דתלין בהו, ומניהו יתברון פלהו סטרין
 אחרנין מסאבין ודאי. בגין כך תתן אמת
 ליעקב. דעד השתא: ועד ארגיעה לשון
 שקר (משלי יב ט) דאשתכח חילא
 לסטרא אחרא. אבל בההוא זמנא תתן

187. כלומר, למה נזכר פחד ה' על אלו שערות של הזקן הזה?

188. עי' ע"ח שמ"א, פ"א, שאין אחיזה לחיצונים רק בז"א, אבל באר"א, וכ"ש מה שלמעלה מהם, אין להם שום אחיזה; עי' אדיר במרום ח"ב עמ' יח: "ועיקר תיקון זה [של נעילת השליטה מן הס"א ומן האומות] בסוד השערות היורדות תחת הגרון, כי הן מתפשטות ממש בתוך שאר האצילות. כי הלא אר"א מתחילים מן הגרון, והם מקבלים כוח השערות האלה. ולכן אז נדחים הקליפות מכל הפרצופים".

189. עי' באדיר במרום עמ' רו, ולעיל תי' כט.

אמת ליעקב, זה אור של צד הקדשה שיאיר בעולם. ומי יטלו אותו? אלא ישראל ודאי.

אמת ליעקב, דא נהירו דסטר קדישא דיתנהיר בעלמא. מאן יטלון לה. אלא ישראל ודאי.

התקון האחד עשר - השערות לא יוצאות [בולמות] שעה משערה כלל, וזה סוד: חסד לאברהם (מיכה, שם). שהרי החסד העליון יוצא ומתפשט במדרגותיו למעלה ולמטה. וכנגדו צריכות כל השערות האלו לעמוד בתחום אחד, ולא יתפשטו יותר כלל, כדי לתת לו [לחסד] להתפשט כמו שצריך. שהרי שערות אלו דינים הם,¹⁹⁰ [וכבר] נתבאר [לעיל].

תקונא חדסר שערי לא נפקין נימא מן נימא כלל, ורזא דא חסד לאברהם. דהא חסד עלאה נפיק ומתפשט בדרגותיה לעלא ותתא. ולקבלה צריכין כלהו שערין אלין למיקם בתחומא חד, ולא יתפשטון יתיר כלל, בגין למיהב לה לאתפשטא כמה דאצטריך. דהא שערין אלין דינין אנון ואתמר.

התקון השנים עשר - אשר נשבעת לאבותינו (מיכה, שם). זה הפה שהתפנה [משערות] מפל צדדיו. שהרי פאן [מהפה] יוצא הפל, ויורד במול העליון [תקון ח'] ההוא, שכלולים בו כל התקונים האלה, ונתקן בכלם.¹⁹¹ ואחר כך ממונו יורד כלפי המול התחתון ההוא [תקון י"ג], ומשם למטה, כמו שנתבאר. וברוח זו שיוצאת מפאן [מהפה], ישנם רבים המתלכשים בה,¹⁹²

תקונא תריסר אשר נשבעת לאבותינו. דא פומא דאתפני מפל סטרוי. דהא חכא נפיק כללא, ונחית בההוא מזלא עלאה דכליל בה כלהו תקונין אלין, ואתתקן בכלהו. לבתר מגה נחית לגבי ההוא מזלא תתאה, ומתמן לתתא כמה דאתמר. ורוחא דא דנפיק מהכא, כמה אנון דמתלבשן בה, וכמה זכאי קשוט

190. עי' באד"ר קל"ד ע"א, בתיקון תריסר, ועי' גם כללי חכמת האמת סי' סא, עמ' שלח, שכיון שהם מברורי המלכים שמתו לכן הם בחי' דין; ראה לעיל ד"ה "בוא וראה מה בין שערות של הראש לשערות של הזקן".

191. עי' פח"ד, סי' יד, עמ' קנב.

192. להחיות ז"א, עי' באד"ר שם, ד"ה: "דמתלבש ביה ז"א", מי שראוי לאתלבשא ממנו מתלבש, וביין הרקח אות כ"ג, דגם אר"א מתלבשים שם; עי' אדיר במרום בח"ב עמ' נט-ס: "ולעמוד תמיד בזה היושר צריך סיוע גדול כנ"ל. אך מי שזוכה לזה, אז מתגלה עליו הרוח של עתיק יומין כנ"ל, ...הנה בהשפעה היורדת לו דרך שם תהיה מן הע"י בסוד הרוח כנ"ל. ואז יזכה לעבודה גדולה ותיקון גדול... וזה נקרא דרך טובים... שהצדיק שולט שם, שהוא נקרא טוב... ולכן בו מתגלים י"ג תקוני דיקנא בסוד אחד כידוע".

[וְגַם] הִרְבֵּה צְדִיקֵי אִמַּת שְׁמֹת־לִבְשִׁים
בָּהּ, וְכֵךְ אֵלֹו הָאֲבוֹת בְּזוֹ [רוּחַ הַפֶּה]
בְּמַחֲזוֹ לְהַתְּלַבֵּשׁ וְדַאי.¹⁹³

הַתְּקוּנָה הַשְּׁלִישׁ עֶשְׂרִי - מִימֵי קֳדָם
(מִיכָה, שָׁם). זֶה הַמּוֹל הַתְּחִתּוֹן, מִימֵי
קֳדָם, [וְנִקְרָא כֵךְ] בְּגִלְל שְׁמֹאוֹתֶם מִלְכֵי
קֳדָם¹⁹⁴ [הַמִּקְשָׁל עוֹלָם הַתּוֹהוֹ] נַעֲשׂוּ
כָל הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה, וְזֶה [הַתְּקוּנָה הַשְּׁלִישׁ
עֶשְׂרִי וְנִקְרָא - נִקְבָּה] כְּלָלוֹת שֶׁל
כָּלִים.¹⁹⁵ אֲבָל מִימֵי קֳדָם, שְׂפָאן מִתְּפִשֵׁט
הָאוֹר שֶׁל כָּל הַמְּדַרְגּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת,
מִתְּחִלַּת כָּל הַהִתְחַלּוֹת עַד אוֹתוֹ מוֹל
עֲלִיוֹן, וּמִמּוֹ לְזוֹה הַתְּחִתּוֹן. וְזֶה הַתְּחִתּוֹן,
כְּלוּלִים בּוֹ כָּל הַתְּחִתּוֹנִים כְּאַחַד וְדַאי,¹⁹⁶
וְכַאֵן נִקְשָׁר הַכָּל בְּקִשְׁרֵי אֶחָד. בֵּא וְרֵא, הָאֵן
כְּתוּב¹⁹⁷: בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה
אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד [זְכַרְיָה יְד.ט]. שְׁהִנֵּה
שְׁנַיִם עֶשְׂרִי תְּקוּנִים יוֹצְאִים מִתּוֹךְ שְׁלֹשׁ
הַיּוֹ"ת שְׁנֵאמְרוּ [לְעִיל].¹⁹⁸ [הַתְּקוּנָה]
הַשְּׁלִישִׁי עֶשְׂרִי [יֵצֵא] מִן [הַיּוֹ"ת]
הָאֲחֵת שְׂכּוּלָתָה אוֹתָן, וְזֶה סוֹד הַשְּׂכִינָה,
שְׂפָאן נִמְצָא שְׂרִישָׁה וְדַאי.¹⁹⁹ וְכַזְּמֵן
שְׁהַתְּקוּנָה הַזֶּה יִתְקַן בְּשְׁלֹמוֹת לְהַאֲדָר כְּכָל

דְּמִתְּלַבֵּשׁן בָּהּ. וְהִכִּי אֲנֹוֹן אֲבָהֵן בְּהַאי
אֲתִרְחִיצוּ לְאֲתִלְבֵּשׂא וְדַאי.

תְּקוּנָא תְּלִיסָר מִימֵי קֳדָם. דָּא מְזִלָּא
תְּתָא, מִימֵי קֳדָם, בְּגִין דְּמֵאֲנֹוֹן מְלִכֵי
קֳדָם אֲתַעְבִּידוּ כְּלָהוּ תְּקוּנִין אֲלִין, וְדָא
כְּלָלָא דְכְּלָהוּ. אֲבָל מִימֵי קֳדָם, דְּהִכָּא
מִתְּפִשֵׁט נְהִירוֹ דְכְּלָהוּ דְרִגִין עֲלִין,
מְשֻׁרְתָא דְכָל שְׁרוּתִין עַד הַהוּא מְזִלָּא
עֲלָא, וּמִנֵּה לְהַאי תְּתָא. וְהַאי תְּתָא
בֵּה כְּלִילִין כְּלָהוּ תְּתָאין כְּחֵדָא וְדַאי,
וְהִכָּא אֲתִקְשֵׁר כְּלָא בְּקִשְׁרֵי חֵדָא. תָּא
חֲזִי חֵדָא כְּתִיב בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד
וְשִׁמּוֹ אֶחָד. דְּהַאי תְּרִיסָר תְּקוּנִין מְגוֹ
תְּלַת הַיּוֹ"ת דְּאֲתִמְרוּ נְפִקִין. תְּלִיסָר מִתְּד
דְּכִלִּיל לֹוֹן, וְרִזָּא דָּא שְׂכִינָתָא דְּהִכָּא
אֲשְׁתְּרִשֵׁת וְדַאי. וְכַזְּמֵן דְּתְּקוּנָא דָּא
יִתְתְּקַן בְּשְׁלִימוֹ לְאֲתִנְהָרָא כְּכָל דְּרִגִין,
כְּדִין שְׂכִינָתָא תְּתִקֵּף לְקַבְּלָהּ לְתִתָּא,

193. עי' במבוא שערים ש"ג, ח"ב, פ"ג, כג, ע"א, ד"ה והנה.

194. עי' אד"ר קלד, ע"ב, ד"ה "תאנא, אלן תיקונין אקרון ימי קדם, יומין קדמאין דקדמא". ותיקונין אריך נקראים כן, כיון שהוא קדמון לעולם אצילות, ואף שדרש זה בפסוק רק תי' יג, האמת שזה נכון לגבי כל התיקונים; שערי רמח"ל, עמ' שלח, ס' סא.

195. עי' שעה"כ, עינן ויעבור, דרוש א', ד"ה דע, עמ' מב - מג, ובאד"ר שם; פח"ד עמ' קנב, ד"ה והנה.

196. עי' באד"ר רפט, ע"ב, ד"ה בדיקנא דעתיקא.

197. באד"ר שם.

198. לעיל, עמ' תלב. שעה"כ שם; עי' כללי חכמת האמת ס' סד, עמ' שמג; עי' ע"ח שט"ז פ"ו, עמ' פב ע"א.

199. עי' פח"ד ס' י עמ' קמז-קמח: "ואחר כך המלכות היא סוד הכללות, שהיא משפעת לתחתונים בהסכמת ההנהגות...".

המדרגות, או השכינה תתחזק כנגדו
למטה, לסלק ממנה כל פוחות הטמאה
ודאי. ויתקן הכל בתקון שלם, בקדשה
עליונה כמו שראוי.

לאתפושא מינה כל סטרין מסאבין
ודאי. ויתתקן כלא בתקונא שלים,
בקדשתא עלאה פדקא יאות.

קמו [פני השיבה] בלם וברכו
אותו [למשה רבינו].

קמו בלהו וברכו לה.

ליל י"ב בניסן

פתיחה לתיקוני או"א

קם אברהם תקון החסיד ואמר, עכשו
ודאי צריך לתקן התקונים של אבא
ואימא שתלוים במזל הזה.²⁰⁰

קם אברהם סבא חסידא ואמר,
השתא ודאי אצטריך לאתקנא תקינין
דאבא ואימא דתלין מהאי מזלא.

קום אליהו הנביא הנאמן, ותקן
התקונים האלו של אבא ואמא.

קום אליהו נביאה מהימנא ואתקין
תקינין אלין דאבא ואימא.

קם אליהו הנביא הנאמן, פתח
ואמר: והחכמה [אבא] מאין [פתח -
ארך] תמצא, ואי זה מקום בינה
[אימא] (איוב כה יב). בא וראה, המזל
התחתון [תקון י"ג] התפשט במדרגותיו
[פירוש, דרך חיד וגרון ויחודם],²⁰¹
והוציא אבא ואמא, לנלות סודות
שנסתרים למעלה.²⁰² אבל בא וראה,

קם אליהו נביאה מהימנא פתח
ואמר, והחכמה מאין תמצא ואי זה
מקום בינה (איוב כה יב). תא חזי
אתפשט מזלא תתאה בדרגוי ואפיק
או"א, לגלאה רזין דטמירין לעלא. אבל

200. עי' אד"ז רצב ע"א, דא"א נכללו במזלא ובו תלוים, ועי' כללי חכמת האמת ריש סי' סח עמ' שמו: "אבל
א"א עומדים תחת המזל, ובמזל הם נכללים"; עי' ע"ח של"ג פ"ד, נא, ע"ג, ד"ה מהחברים; קל"ח פתח קיא
עמ' שיד: "אבא ואימא הם התפשטות חכמה סתימאה בסוד חד"ר, הכלולים שם, אחר שנתפשטו בסוד
הדיקנא. ונשרשים בסוד מזל נוצר ומזל ונקח".

201. ועי' ע"ח שט"ז פ"א, עמ' עח ע"ד, בקל"ח פתח קיד.

202. האורות לא נודעים למעלה, אלא ע"י שיוודים ומתפשטים למטה ואז יודעים מה היה למעלה.